

Arrest

nr. 283 810 van 25 januari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. DUCHEZ *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 6 oktober 2020 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 14 oktober 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 april 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 16 november 2021 en op 29 augustus 2022.

1.3. Op 28 september 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 september 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pashtoe te zijn. U bent moslim en werd geboren in Kamp 12 bij Haripur, in de provincie Khyber Pakhtunkhwa in Pakistan, waar u woonde tot uw vertrek. U ging naar de Hazadan Anes school in Kamp Zeven van 2012-13 tot 2016, toen u om financiële redenen de school verliet. Daarna reed u rond met uw broer, lette u op jullie winkel of maakte u het hout schoon dat jullie verkochten. U kwam nooit in Afghanistan.

In 2017, drie maanden voor uw vertrek, verklaarde u uw liefde aan de dochter van een neef van uw moeder, T.(...) B.(...), terwijl zij op bezoek was in uw huis. Zij verklaarde dat dat niet de manier was waarop jongens en meisjes elkaar zouden moeten ontmoeten en keerde terug naar haar huis. De volgende keer dat u haar zag, in haar huis, aanvaardde zij na wat twijfel echter dat u een mobiele telefoon voor haar kocht, waar ze u soms mee belde. De eerste keer na deze aankoop dat u haar ontmoette, drie weken later, liet u haar weten dat u haar een cadeau wilde geven, dat u haar gaf achter haar huis. Haar vader betraptte jullie daar echter en u liep weg naar uw eigen huis. Achteraf hoorde u dat haar familie T.(...) B.(...) na deze ontdekking mishandelde en dat ze haar dwongen te vertellen wie u was. Hierop zwoer haar familie dat ze u niet zouden sparen, waarop zij die nacht uit angst naar uw huis vluchtte, waar zij uw familie ook alles vertelde en hen smeekte om u zo snel mogelijk te laten vluchten. Uw vader stelde echter eerst voor om haar familie om haar hand te vragen, waar zij uiteindelijk in toestemde. Samen met T.(...) B.(...) toog uw vader dan ook naar haar familie, maar de poging om haar ten huwelijk te vragen mislukte en haar familie lachte uw vader uit, ze herhaalden dat ze met u zouden afrekenen.

De volgende dag stuurde uw familie een aantal dorpsouderen naar de hare om een jirga te houden. Dit gebeurde drie maal, maar de familie van T.(...) B.(...) weigerde ook drie maal. Twee dagen na de laatste jirga zag u onderweg naar de winkel de broer en neef van T.(...) B.(...) gemaskerd op u toelopen. U rende daarop schreeuwend binnen in het huis van een van de buurtbewoners, waar u bewusteloos viel. Zij lieten aan uw familie weten dat u binnen was gelopen terwijl u schreeuwde dat u vermoord zou worden, maar dat zij niemand gezien hadden. Twee dagen later zorgden uw ouders er voor dat u het land kon verlaten. U vluchtte via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië, Oostenrijk en Duitsland naar België, waar u op 14 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. U bracht zeven maanden door in Turkije, drie maanden in Griekenland en 21 maanden in Servië.

Toen u in Servië was, hoorde u van uw broer dat T.(...) B.(...) zelfmoord pleegde omdat haar familie had geprobeerd om haar uit te huwelijken aan haar neef. Vervolgens verliet haar gezin de regio en verhuisde naar Karachi. Later organiseerden uw broers een jirga met deze familie om vast te leggen dat u verantwoordelijk was voor de zelfmoord van T.(...) B.(...) en dat de familie het recht had om u te vermoorden als ze u vonden. Ze moesten uw familie echter met rust laten.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u uw Proof of Registration (PoR)-kaart, kopieën van de PoR-kaarten van de rest van uw gezin, schooldocumenten, een document van de jirga tussen uw broers en uw de familie van T.(...) B.(...) en een elektriciteitsafrekening neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS stelt immers vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. Zo verklaarde u op het moment van uw verzoek om internationale bescherming op 14 oktober 2020 17 jaar oud te zijn (geboren op 31 mei 2003). Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd

overeenkomstig de daarvoor voorziene artikelen, die aantoont dat u ouder bent dan 18 jaar — waarbij u op 16 februari 2021 een leeftijd werd toegekend van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar — kan u echter niet worden beschouwd als minderjarige. Bovendien blijkt uit de documenten die werden toegevoegd aan uw administratief dossier dat u in Griekenland aangaf dat u in 1999 geboren werd. In Oostenrijk verklaarde u dan weer dat uw geboortjaar 1998 is. De PoRkaart die u voorlegt geeft dan weer aan dat u geboren werd in 2001, wat overeenkomt met geen enkele van uw voornoemde beweringen. Er kan daarom ernstig getwijfeld worden aan de echtheid van deze PoR-kaart. Tijdens uw persoonlijk onderhoud haalt u aan dat uw ouders u vertelden hoe oud u was (CGVS 1 p. 6), maar het valt te betwijfelen dat ouders zich op dergelijk flagrante wijze zouden vergissen over de leeftijd van hun kind. U geeft bovendien aan dat u zich bewust als volwassene voordeed in Oostenrijk en Griekenland (CGVS 1 p. 6), maar dit neemt niet weg dat u daarmee aantoont dat u bereid bent niet de waarheid te spreken in het kader van deze procedures. Het heeft er bijgevolg alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, en dat u hiervoor ook een PoR-kaart voorlegde die niet correct uw leeftijd vermeldt, in weerwil van de medewerkingsplicht. Uw bereidwilligheid om een mogelijk vals document voor te leggen en om een dergelijke onwaarheid vol te houden in weerwil van medisch bewijs ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig.

Daar u uw identiteit niet ontegensprekelijk kunt aantonen, kunt u ook niet aantonen dat de overige door u neergelegde documenten over u zouden handelen, in het bijzonder de kopies van de andere PoR-kaarten die u neerlegt. Daar kopies steeds onderhevig kunnen zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk, mag de authenticiteit van deze beperkte (u legt enkel kopies van de voorzijde van de PoR-kaarten neer) kopies van de PoR-kaarten verder betwijfeld worden

Deze vaststellingen ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid al op fundamentele wijze.

Wat betreft uw vrees voor vervolging, verklaart u in essentie dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u vreest dat de familie van T.(...) B.(...) u zal vermoorden. U bent er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u hierdoor een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, om onderstaande redenen.

Ten eerste weet u uw verklaringen over uw omgang met de risico's die verbonden waren aan uw relatie niet aannemelijk te maken. U verklaart meerdere keren dat u bang was van de familie van T.(...) B.(...) omdat u wist dat zij scherp zouden reageren op jullie relatie (CGVS 1 p. 17-18; CGVS 2 p. 5). Wanneer u gevraagd wordt of u voorzorgsmaatregelen nam om te voorkomen dat iemand jullie relatie zou ontdekken, herhaalt u slechts steeds opnieuw dat u veel voorzorgsmaatregelen nam omdat u bang was, maar ondanks herhaalde vragen treedt u hier niet over in detail, maar blijft u herhalen dat jullie gewoon praatten (CGVS 2 p. 5). Uiteindelijk geeft u aan dat u over de muur achter haar huis klom toen u met haar afsprak, opdat u niet gezien zou worden door haar familie (CGVS 2 p. 5). U verklaart dat niemand u daar kon zien vanuit het huis (CGVS 2 p. 6), maar u sprak dus af in het veld dat onmiddellijk naast het huis van haar familie ligt, dicht bij het toilet (CGVS 2 p. 6). Dat is een erg riskante plaats, zoals u zelf illustreert door te verklaren dat u niet weet waarom haar vader naar buiten kwam, maar dat hij misschien even naar zijn veld wou kijken of naar het toilet wilde (CGVS 2 p. 6). Na confrontatie geeft u aan dat daar niet over nadacht en dat de duivel u verplichtte, dat uw hart dat wilde (CGVS 2 p. 6-7). Dat neemt echter niet weg dat het volstrekt onlogisch is dat u een veld achter het huis van haar familie, dichtbij het toilet, als een veilige plaats om af te spreken beschouwde terwijl haar familie aanwezig was. U verklaart dat u nooit verder dacht en dat u niet dacht dat u in de problemen zou komen (CGVS 2 p. 7), maar dit is volstrekt ongeloofwaardig in een Pakistaanse context. U verklaart bovendien zelf dat u wist dat het risicovol was om met een meisje af te spreken als haar ouders het daar niet mee eens waren (CGVS 2 p. 7). Eerder verklaarde u ook reeds dat T.(...) B.(...) zelf aanhaalde dat uw toenadering tot haar niet gebruikelijk waren onder Pashtoenen (CGVS 1 p. 17). Uw onaannemelijke verklaringen over uw risicovolle gedrag bij het volle besef dat u zware problemen zou kunnen krijgen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen danig.

Ten tweede weet u uw verklaringen over de acties en potentiële acties van haar familie ten opzichte van u niet aannemelijk te maken. U verklaart dat u met een mes benaderd werd door de broer en neef van T.(...) B.(...) toen u naar de winkel ging (CGVS 2 p. 7-8). Zodra u het huis van de burens binnen liep, staakten ze hun achtervolging echter en zodra de buurman buiten kwam, zag hij niemand meer (CGVS 2 p. 8). U bleef nog twee dagen bij u thuis en in die periode gebeurde niets meer (CGVS 2 p. 8-9). De familie van T.(...) B.(...) ondernam nooit iets tegen uw broers (CGVS 2 p. 9) en u zegt niet te weten wat haar familie deed of hoe ze u zochten (CGVS 2 p. 9). Ze kwamen nooit naar uw huis, ook niet na uw vertrek (CGVS 2 p. 9). Dat schetst geen beeld van een actieve zoektocht, en zeker niet een zoektocht die zich zou uitstrekken tot haar verre neven in Afghanistan, zoals u voorhoudt. Bovendien verklaart u dat het grootste deel van T.(...) B.(...)'s familie nog steeds in Pakistan woont, en dat het slechts verre neven zijn die in Afghanistan wonen, meer bepaald geconcentreerd in Kaboel (CGVS 2 p. 4). Ook al zou het CGVS dus aanvaarden dat er een actieve zoektocht naar u aan de gang was –quod non-, dan nog zou het u

mogelijk moeten zijn u elders in Afghanistan te vestigen. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

Ten derde is het opvallend dat u erg weinig kunt vertellen over T.(...) B.(...), hoewel u volgens uw verklaringen zo verliefd was op haar dat u enorme risico's nam, zie supra. U kan T.(...) B.(...) niet verder beschrijven dan dat zij mager was en verder als elk ander Pakistaans (sic) meisje (CGVS 1 p. 15-16). U verklaart dat jullie beiden verliefd op elkaar waren, en dat u dat beseftte toen zij bij u thuis was en dat zij mooi was en dat u haar gewoon leuk vond (CGVS 1 p. 16). Over jullie telefoongesprekken deelt u enkel mee dat jullie spraken over trouwen, maar haalt u geen andere onderwerpen aan (CGVS 1 p. 19). Over haar familie kan u enkel vertellen dat zij grote graafmachines hadden en welgesteld waren (CGVS 1 p. 16). U leerde haar kennen bij sociale gelegenheden in familieverband (CGVS 1 p. 16-17), waardoor het nog opvallender is hoe weinig u over haar weet te vertellen. U verklaart bovendien dat jullie drie maanden lang met elkaar belden (CGVS 1 p. 17). Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder. Ten vierde weet u uw verklaringen over de jirga tussen uw broers en de familie van T.(...) B.(...) niet aannemelijk te maken. U verklaart dat de jirga tussen uw broers en de familie van T.(...) B.(...) plaatsvond in de tweede maand van 2022, na uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS 2 p. 2-3). Het document dat u neerlegt staat daarentegen ten eerste gedateerd op 5 februari 2021, negen maanden voor uw eerste persoonlijk onderhoud en zelfs voor u de Vragenlijst CGVS invulde op 9 april 2021. U verklaart dat u niet checkte of het in 2021 of 2022 werd opgesteld en dat uw broers pas na uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS vertelden over deze gebeurtenis (CGVS 2 p. 3). Uw advocaat verklaart in de mail van 17 september 2022 ook inderdaad dat de brief voor uw eerste persoonlijk onderhoud werd opgesteld. Dat verschoont echter niet de tegenstrijdigheid tussen het document en uw verklaringen, te meer daar van een verzoeker om internationale bescherming verwacht kan worden dat hij de documenten die hij neerlegt ook zelf bekijkt. Deze tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dus danig.

Als het document in 2021 werd opgesteld, is het ten tweede erg opvallend dat uw broers nooit vermeldden dat ze op een jirga goedkeurden dat u gedood zou worden. U verklaart daarop dat u niet vaak contact had met uw broers, maar vooral met uw vader en moeder praatte (CGVS 2 p. 3). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u daarentegen nog dat u regelmatig contact had met uw broer en dat u een maand voor dat eerste persoonlijk onderhoud nog met hem praatte (CGVS 1 p. 4). Na confrontatie daarmee geeft u dit ook toe (CGVS 2 p. 3).

U verklaart ten derde dat uw broers erg bang werden na de zelfmoord van T.(...) B.(...). U verklaart echter dat de familie van T.(...) B.(...) nooit iets ondernam tegen uw broers (CGVS 2 p. 9). Bovendien is het erg opvallend dat deze jirga pas na één tot drie jaar na de zelfmoord van T.(...) B.(...) plaatsvond, waarover u namelijk al hoorde toen u in Servië was in 2019 of 2020 (CGVS 2 p. 9-10). Uw advocaat verklaart in de mail van 17 september 2022 dat dit zo lang duurde omdat de familie van T.(...) B.(...) eerder geen akkoord wilde sluiten, maar dat neemt niet weg dat ze in de tussentijd niets ondernamen. De angst van uw broers lijkt dan ook niet gefundeerd te zijn geweest, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnt.

Ten vijfde legt u tegenstrijdige verklaringen af over de datum waarop u uit Pakistan vertrok. Bij het invullen van uw Fiche NBMV op 14 oktober 2020 gaf u aan in augustus 2018 vertrokken te zijn. Tijdens het invullen van uw Vragenlijst CGVS op 9 april 2021 gaf u daarentegen aan dat u drie jaar en drie maanden voor die datum vertrok, wat overeenkomt met januari 2018. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 16 november 2021 geeft u dan weer aan in de achtste maand van 2017 te zijn vertrokken (CGVS 1 p. 6). Op navraag geeft u aan dat dat drie jaar en acht maanden voor uw persoonlijk onderhoud zou zijn (CGVS 1 p. 6-7), wat dan weer overeenkomt met maart 2018. Na confrontatie daarmee geeft u aan dat u enkel zeker bent dat u in 2017 vertrok (CGVS 1 p. 7). Na verdere confrontatie met uw tegenstrijdige verklaringen geeft u aan dat u in 2018 reeds in Griekenland was. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

Ten zesde legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over uw reisweg. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat u zeven maanden in Turkije doorbracht (CGVS 1 p. 14). Bij het invullen van uw Fiche NBMV gaf u daarentegen aan dat u daar maar één maand verbleef.

Ten slotte is het maar weinig aannemelijk dat u uw vertrek uit Afghanistan op dergelijke zeer korte tijd kon organiseren. Het is maar erg weinig waarschijnlijk dat u en uw familieleden er op minder dan twee dagen (CGVS 1 p. 14) in zouden slagen een smokkelaar te vinden, de nodige fondsen te verzamelen en de praktische voorbereiding van uw vertrek te regelen.

Wat betreft de opmerkingen van uw advocaat over de notities van het persoonlijk onderhoud in de zin van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet, kan aangestipt worden dat twee van deze opmerkingen reeds supra werden behandeld. Geen van de overige specifieke opmerkingen over voorgehouden fouten in de notities van het persoonlijk onderhoud betroffen zaken pertinent voor de bovenstaande beslissing. Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een

fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers

terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het

dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door

het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u uw Proof of Registration (PoR)-kaart, kopieën van de PoR-kaarten van de rest van uw gezin, schooldocumenten, een document van de jirga tussen uw broers en uw de familie van T.(...) B.(...) en een elektriciteitsafrekening neer.

De overige documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. De PoR-kaarten die u neerlegt en het document over de jirga werden supra reeds besproken. Voor uw schooldocumenten en elektriciteitsafrekening geldt dat u deze niet onweerlegbaar weet te linken aan uw persoon, doordat u uw identiteit niet aannemelijk weet te maken, zie supra. Daarenboven bewijzen zij ook enkel dat u in Pakistan heeft geleefd, wat niet betwist wordt in deze beslissing. Documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Verder dient er ook nog te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan en Pakistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Afghaanse en Pakistaanse documenten hebben dan ook sowieso een zeer beperkte bewijswaarde.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48/3, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker tevens artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet geschonden acht.

Betreffende de bestreden beslissing laat verzoeker het volgende gelden:

"Overwegende dat verwerende partij geen geloof hecht aan de problemen die verzoekende partij gekend heeft met de familie van T.(...) B.(...) en waardoor verzoekende partij niet naar Pakistan kan terugkeren; Dat verwerende partij ten onrechte stelt dat het weinig aannemelijk is dat verzoekende partij haar vertrek uit Afghanistan op zeer korte tijd kon organiseren;

Dat verzoekende partij immers vertrok uit Pakistan en nooit in Afghanistan heeft verbleven;

Dat verzoekende partij voor het overige verwijst naar en volhardt in haar verklaringen;

Dat men hoedanook aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel had moeten verlenen (zie infra)]

Dat verzoekende partij nog steeds een vrees koestert om terug te keren naar Afghanistan uit angst voor eventuele problemen met de Taliban en de Afghaanse gemeenschap gezien haar verwestering en het feit dat zij nooit in Afghanistan heeft verbleven."

In hoofddorde verzoekt verzoeker om de erkenning van de status van vluchteling.

Wat betreft zijn verwestering wijst verzoeker erop dat hij nooit in Afghanistan heeft verbleven en is opgegroeid in Pakistan. Hij merkt tevens op dat hij Pakistan op jonge leeftijd verliet en reeds enige tijd geleden, met name in 2017. Hij stelt dat hij zich volledig heeft geïntegreerd in de Belgische samenleving waardoor er wel degelijk sprake is van een hoge mate van verwestering in zijn hoofde. Hij stelt dat de taliban in Afghanistan ondertussen de macht gegrepen hebben, waardoor hij een bijkomende vrees heeft om beschouwd te worden als "afvallige", een "niet-gelovige", "geen goede moslim", et cetera. Zijn vrees heeft bijgevolg eveneens te maken met het feit dat hij nooit in Afghanistan heeft gewoond en dus minder vertrouwd is met de aldaar gangbare praktijken, hij zich al jaren in Europa bevindt en zich anders is beginnen te gedragen en kleden en hij heden ten dage ook naar Westerse muziek luistert. Aldus meent hij dat zijn vrees zich binnen het meer uitgebreide concept van verwestering of europeanisering kadert. Verzoeker merkt op dat het erg moeilijk kan zijn voor Afghaanse onderdanen om een specifieke vervolging in dit kader te bewijzen nu de vervolging enerzijds vaak niet persoonlijk te staven is omdat de vervolgingsfeiten ingebed zitten in de manier waarop de Afghaanse samenleving de Afghaanse burgers behandelt in het algemeen, en het anderzijds vaak ook zo is dat het voor Afghaanse onderdanen die zijn teruggekeerd uit het Westen gaat om een toekomstige, vermoedelijke vervolging wegens hun gepercipieerde verwestering, en er opnieuw geen bewijs uit het verleden voorhanden is. Het hoeft volgens verzoeker geen betoog dat de taliban sterk gekant zijn tegen deze verwestering en/of europeanisering, waarbij mensen uit de Westerse wereld en/of Europa als ongelovigen worden beschouwd. Ook is het volgens verzoeker "algemeen geweten (en objectief geattesteerd) dat er in Afghanistan problemen ontstaan bij mensen die in Europa verbleven hebben, omdat deze aanschouwd worden als zijnde verwesterd en als afvalligen beschouwd worden." Verzoeker wijst er op dat volgens verschillende bronnen Europeanisatie of verwestering, in geval van een terugkeer naar Afghanistan, een bijkomend risico op

vervolging met zich kan meebrengen en dat de vraag of men al dan niet bekeerd is en of men al dan niet praktiserend is daarbij een ondergeschikte rol speelt. Bij terugkeer naar Afghanistan zou hij gezien kunnen worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en riskeert hij in die zin om vervolgd te worden. Verzoeker meent dat er *in casu* een bijkomend risico bestaat aangezien hij nooit in Afghanistan heeft geleefd en er geen familiaal netwerk heeft waarop hij kan terugvallen. Vervolgens citeert hij uit de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van UNHCR van 30 augustus 2018, uit het rapport "Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek" van Nansen van oktober 2021 en uit de "Afghanistan Country focus: Country of Origin Information Report" van EASO van januari 2022, uit het rapport "Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban" van U.K. Home Office van februari 2022, het thematisch rapport "Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation »" van OSAR van 26 maart 2021 en de "COI Query Response Afghanistan" van EASO van 2 september 2020. Verzoeker voegt hieraan toe dat Afghaanse jongeren ook problemen ondervinden in de Afghaanse maatschappij wanneer zij terugkeren naar Afghanistan en citeert ter staving hiervan naar het rapport "Afghanistan: Joint report on "Westernised young males returnees"" van Asylos van augustus 2017. Uit het "Country of Origin Information Report, Afghanistan: individuals targeted under societal and legal norms" van EASO van december 2017 blijkt volgens verzoeker "dat in de meeste gevallen, wanneer een jongeman terugkeert uit Europa, de buurt naar hem zal komen en met hem gedurende meerdere dagen thee zal drinken" en dat de burens in feite toekijken om te zien hoe deze persoon is veranderd. Bovendien legt dit rapport volgens verzoeker uit "dat het in Afghanistan erg moeilijk is om zich te verdedigen tegen al dan niet valse beschuldigingen dat men een spion is, een losse moraal heeft of men geen goede moslim meer is" en wordt erin "uitdrukkelijk gesteld dat het uiten van bepaalde meningen omtrent de Islam of gender, als uitdagend beschouwd kunnen worden waardoor jongeren die langere tijd in Europa hebben doorgebracht in gevaar kunnen komen". Verzoeker stelt vervolgens dat in het reeds eerder vermelde rapport van OSAR van 26 maart 2021 "wordt verwezen naar EASO en gesteld dat personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in het buitenland moeilijkheden kunnen ondervinden met opnieuw te integreren in de Afghaanse maatschappij", waarna hij passages uit dit rapport citeert. Verzoeker acht dit risico des te groter aangezien de Taliban ondertussen de controle over Afghanistan hebben en bijgevolg ook het maatschappelijke leven in een zekere mate bepalen. Bovendien wordt in voornoemd rapport van OSAR gesteld "dat alle repatrianten er impliciet van verdacht worden zich te hebben aangepast aan de Europese cultuur en levenswijzen", aldus verzoeker die vervolgens nog uitgebreid citeert uit dit rapport. Verzoeker wijst erop dat in dit rapport van OSAR voorts wordt "gesteld dat, ten tijde van voordat de Taliban de volledige controle verwierven, er slechts een beperkt onderscheid te maken viel tussen personen die afkomstig waren van rurale gebieden en deze van stedelijke gebieden, waardoor de oorspronkelijke regio van herkomst van ondergeschikt belang is", waarna hij wederom een passage uit dit rapport citeert. Verzoeker meent dat "Men kan verwachten dat de situatie, nu dat de Taliban de controle heeft over vrijwel het gehele Afghaanse grondgebied, verslechterd is op dit niveau en er problemen zijn op het gehele Afghaanse grondgebied voor personen die als "verwesterd" beschouwd worden" en wijst erop dat volgens voornoemd rapport van OSAR personen die gerepatriëerd werden naar Afghanistan na een verblijf in Europa werden onderworpen aan geweld. Verzoeker benadrukt dat dit gevolg van geweld niet alleen voorspelbaar was, maar dat het ook gebeurde binnen een zéér korte periode na terugkeer, waarna hij opnieuw citeert uit het reeds genoemde rapport van OSAR. Bovendien komt het geweld in de meeste gevallen van de burens, waarbij er geen belang wordt gehecht aan de eventuele garanties die de achtergebleven familie stelt (dewelke verzoeker niet heeft aangezien zijn familie in Pakistan verblijft), aldus verzoeker, die andermaal een passage citeert uit het voornoemde rapport van OSAR, evenals een passage uit de "COI Query Response Afghanistan" van EASO van 2 september 2020.

Verzoeker besluit wat betreft de problematiek van verwestering als volgt:

"Hierboven werd door middel van objectieve en verifieerbare bronnen aangetoond dat er een risico op vervolging kan bestaan bij eventuele terugkeer naar Afghanistan vanwege de verwestering van verzoekende partij.

Dit risico heeft zich evenwel nog niet geopenbaard omwille van de simpele reden dat verzoekende partij niet is teruggekeerd naar Afghanistan en zich nog steeds op het Belgische grondgebied bevindt. Doch kan men niet zomaar stellen, zonder degelijk onderzoek te voeren naar dit risico, dat het risico onbestaande zou zijn.

De verwerende partij had op zijn minst moeten onderzoeken of er sprake is van een persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming in hoofde van verzoekende partij, rekening houdende met alle elementen die voor haar liggen."

Verzoeker verwijst in dit verband nog naar twee arresten van de Raad van respectievelijk 31 maart 2022 en 12 oktober 2022.

Vervolgens voert verzoeker aan dat het een algemeen principe is dat de beoordeling van een nood aan internationale bescherming een toekomstgericht onderzoek vereist. Hij verwijst hierbij (onder meer) naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en naar het *“Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”* van UNHCR van december 2011 en meent dat hetzelfde geldt voor het onderzoek naar een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Bovendien zal de vervolging niet beperkt zijn tot specifieke daden, maar in het algemeen vaak een samenloop zijn van verschillende elementen, aldus verzoeker, die op basis van het *“Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection”* van UNHCR van 6 november 2002, waaruit hij citeert, meent dat dit voldoende is om de drempel van vervolging te bereiken. Voorts acht verzoeker *“geloofwaardigheid op zich geen voorwaarde om aanspraak te maken op een erkenning als vluchteling”*, waarbij hij zich baseert op de *“Note 2021-2 El Salvador - Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag”* van Nansen van september 2021. Verzoeker besluit hierbij: *“Het onderzoek van verwerende partij mag zich dus niet beperken tot het onderzoek naar de geloofwaardigheid of de ernst van de door verzoekende partij aangehaalde feiten. Verwerende partij moet tevens nagaan of er voor verzoekende partij, op basis van haar persoonlijke situatie, een risico bestaat op toekomstige vervolging of ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van oorsprong.*

Hoewel een risicoprofiel meestal niet voldoende is om te besluiten dat er een nood is aan internationale bescherming, moet dit profiel wel betrokken worden in de beoordeling van het risico en het cumulatief effect ervan. Verwerende partij kan bijgevolg niet elk profielement onderzoeken en besluiten dat deze op zich niet volstaan om een internationale bescherming toe te kennen, doch dient het cumulatief effect van alle persoonlijke omstandigheden in beschouwing nemen.³⁵

Hoewel een individuele beoordeling uiteraard imperatief blijft, is het erkennen van een bepaald risicoprofiel niet zonder invloed voor de beoordeling van het risico in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Verzoekende partij meent dat hoe hoger het risicoprofiel is, hoe ruimer het voordeel van de twijfel (zie infra) moet worden toegepast.

In dit opzicht is het profiel van verzoekende partij als verwesterd persoon die zich reeds langere tijd buiten het Afghaanse grondgebied bevindt en als minderjarige in België toekwam, een gegeven dat aanleiding moet geven tot een bijzonder voorzichtig onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, gezien de Taliban er controle uitvoeren (zie supra).

Gezien dit gegeven moet het voordeel van de twijfel (zie infra) dan ook ruim worden toegepast, zowel op de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij, als op de zwaarwichtigheid van de aangehaalde feiten en de hieruit voortvloeiende vrees, alsook de actualiteit ervan. Er moet worden besloten dat verzoekende partij een risico op vervolging of op ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van herkomst voldoende aannemelijk heeft gemaakt.”

Daarna geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel en stelt hij dat hij, waar mogelijk, getracht heeft zijn relaas te staven.

Verzoeker meent dat op grond van de bovenstaande overwegingen dient te worden besloten dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor persoonlijke en doelgerichte vervolging koestert omwille van zijn risicoprofiel en dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan het risico loopt het slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Hij overweegt dat krachtens artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag elke persoon die een gegronde vrees voor vervolging heeft als gevolg van, onder meer, zijn (toegerekende) politieke opvattingen en zijn sociale groep erkend dient te worden als vluchteling en stelt dat hij op duidelijke wijze zijn vrees voor vervolging door de taliban geïdentificeerd heeft tijdens zijn persoonlijke onderhouden op het CGVS. Hij voegt hier aan toe dat hij bovendien een bijkomende vrees heeft nu de taliban de controle verworven hebben, met name deze van beschouwd te worden als verwesterde persoon en verwijst en citeert ter zake naar wat hierover gesteld wordt in het hiervoor reeds aangehaalde rapport *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”* van Nansen van oktober 2021. Hiermee rekening houdend, is verzoeker van oordeel dat hem de status van vluchteling dient te worden toegekend.

In ondergeschikte orde verzoekt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker citeert vooreerst artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van het EVRM en voert vervolgens een beknopt theoretisch betoog over deze bepalingen.

Daarna voert verzoeker aan dat de motivering van de bestreden beslissing over de actuele veiligheidssituatie, alsook de precaire socio-economische en humanitaire situatie (in Afghanistan) lijnrecht ingaat tegen wat UNHCR aanbeveelt, waarna hij citeert uit de *“Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”* van UNHCR van februari 2022. Hij verwijt de commissaris-generaal niet op afdoende wijze te motiveren waarom hij deze duidelijke aanbevelingen naast zich neerlegt, noch bronnen aanhaalt die het tegenovergestelde beweren van wat deze aanbevelingen stellen. Hij acht de motivering van de bestreden beslissing op dit punt al te voorbarig en meent dat deze getuigt van een overhaaste beslissing.

Wat betreft zijn vluchtrelaas stelt verzoeker dat er gezien de hierboven aangehaalde elementen in het kader van de vluchtelingenstatus redenen zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet door de daden van vervolging *“waarvan hij het slachtoffer was in Afghanistan”* en het feit dat de taliban er momenteel het gezag uitoefenen.

Wat betreft het schrikbewind van de taliban, laat verzoeker gelden dat de taliban in het verleden in Afghanistan reeds een terreurbewind voerden, waaronder de gehele Afgaanse bevolking enorm te lijden had, en dat er serieuze indicaties zijn dat het ditmaal niet anders is en dat de taliban wederom teruggrijpen naar hun reeds eerder tentoongespreide wandaden om hun bewind kracht bij te zetten en terreur te zaaien onder de plaatselijke bevolking. Verzoeker verwijst hierbij integraal naar wat wordt uiteengezet in het rapport *“Beoordeling van de beschermingsnood van Afgaanse man in het kader van een volgend verzoek”* van Nansen van oktober 2021, waaruit hij citeert. Daarnaast citeert hij uit het meer recente rapport *“Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban”* van U.K. Home Office van februari 2022 met betrekking tot het justitiesysteem en de rechtstaat onder de taliban. Hij besluit daaruit als volgt:

“Deze informatie toont niet alleen aan dat de Taliban hun bewind opnieuw stoelen op een strikte interpretatie van de Sharia, waarbij er ernstige risico’s bestaan voor het respect van de mensenrechten en waarbij er disproportionele straffen uitgevaardigd worden, maar ook dat de Taliban niet in staat is om haar leden onder controle te houden en er van een onpartijdig rechtssysteem geen sprake is.

Leven onder dit bewind gaat ontegensprekelijk gepaard met een constante vrees voor de eigen veiligheid, waardigheid en de meest fundamentele mensenrechten.

Bovendien rapporteerden mensenrechtenorganisaties en de Verenigde Naties dat de Taliban het aantal aanhoudingen, ontvoeringen en moorden heeft opgevoerd.⁵⁰

Het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM is onnoemelijk groot, gezien de willekeur waarmee de Taliban hun beleid uitvoeren en de gedragingen van de Taliban zelf (die reeds in het verleden uitvoerig geëtaleerd werden en indruisen tegen het internationale recht).

Alleen al omwille van deze reden past het om aan verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.”

Wat betreft de humanitaire situatie in Afghanistan haalt verzoeker vooreerst een nieuwsbericht van 2 maart 2022 op de website van het CGVS aan, waarna hij de motieven van de bestreden beslissing daarover citeert. Hij meent dat deze motivering *“berust op een gedeeltelijke lezing van zowel de huidige situatie in Afghanistan als van de relevante rechtspraak”*.

Verzoeker wijst erop dat Afghanistan momenteel geconfronteerd wordt met een hongersnood die zijn weerga niet kent en dat de Verenigde Naties in een verklaring van 11 januari 2022 opriepen tot bijstand aan Afghanistan. De helft van de bevolking – ongeveer 23 miljoen mensen – zou te kampen hebben met voedselonzekerheid en niet over voldoende voedsel beschikken, en 8,7 miljoen mensen zouden met de hongerdood worden bedreigd. Ook zou uit het onderzoek van het World Food Programme (WFP) blijken dat slechts 2% van de Afgaanse bevolking voldoende eet. Een op de twee kinderen onder de vijf jaar zou ondervoed zijn en elk moment kunnen sterven als er geen hulp komt. Volgens het WFP zou de piekwinter in Afghanistan deze toch al ernstige crisis nog verergeren. Verzoeker citeert vervolgens uit een verklaring van *“de Deputy Special Representative for the Secretary General, Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator”* van 15 maart 2022. Hij wijst er verder op dat volgens het WFP het land op de rand van een economische ineenstorting staat en de acute ondervoeding in 25 van de 34 provincies boven de urgentiedrempel ligt en naar verwachting zal verergeren. Sinds januari 2022 stierf 1 op de 10 pasgeboren kinderen, een toename die vermoedelijk wordt verergerd door de verergerende ondervoeding, honger gerelateerde ziekten en de ineenstorting van de gezondheidszorgsector, aldus verzoeker, die ter staving daarvan citeert uit het rapport *“Time Running Out to Address Afghanistan’s Hunger Crisis”* van Human Rights Watch van 17 maart 2022. Verzoeker stelt dat deze humanitaire crisis de afgelopen jaren alleen maar toegenomen is, dat het aantal mensen dat levensreddende humanitaire

hulp nodig heeft de afgelopen drie jaar bijna verviervoudigd is, dat Afghanistan het grootste aantal mensen ter wereld heeft dat in een noodsituatie niet over voedsel kan beschikken en dit aantal het afgelopen jaar aanzienlijk is gestegen en dat gezinnen zelfs begonnen zijn met het verkopen van hun kinderen, om op die wijze voedsel te kunnen kopen voor de rest van het gezin. Na de machtsovername door de Taliban hebben miljoenen dollars aan gedeerde inkomsten, de hoge prijzen, de stopzetting van de hulpverlening, een liquiditeitscrisis en kastekorten veroorzaakt door voormalige donorlanden, met name de Verenigde Staten, een groot deel van de bevolking beroofd van de toegang tot voedsel, water, onderdak en gezondheidszorg, aldus verzoeker, die besluit dat de Afghaanse bevolking, die al zo'n 40 jaar in oorlog is, wordt geconfronteerd met exponentiële armoede en economische achteruitgang.

Over de verantwoordelijkheid van de actoren in de humanitaire crisis laat verzoeker het volgende gelden: *“De huidige humanitaire crisis in Afghanistan houdt gedeeltelijk verband met de droogte, maar deze droogte heeft politieke oorzaken, en de ernst van de huidige crisis wordt verklaard door de verantwoordelijkheid van specifieke actoren.*

De geografie van Afghanistan is niet erg bevorderlijk voor de landbouw: slechts 12% van het land wordt als bebouwbaar beschouwd en het land is sterk afhankelijk van complexe irrigatiesystemen. Tientallen jaren van oorlog en invasie hebben de onafhankelijkheid van Afghanistan op voedselgebied ernstig ondermijnd. Tijdens de Sovjetbezetting bijvoorbeeld maakte de bezetter gebruik van de vernietiging van landbouwvoorzieningen (met name de vernietiging van irrigatiestructuren, maar ook van de routes voor het vervoer van voedsel)⁶⁷ om de verzetshaarden tegen de bezetting te ontmoedigen.⁶⁸

Het aanhoudende geweld in Afghanistan in de afgelopen decennia heeft ook geleid tot de vlucht van een groot deel van de bevolking van de landbouw naar de vermeende veiligheid van de steden, waar de ontheemden zich opeengepakt hebben, waardoor het vermogen van het land om voedsel te produceren nog verder is afgenomen.⁶⁹ De opengelaten velden werden massaal omgezet in papavereteelt, en de afhankelijkheid van de papaverboeren werd in stand gehouden door de drugshandelaren, zodat zij verstrikt raakten in de teelt.⁷⁰ Tussen 2001 en 2021 is de actieradius voor de papavereteelt verdrievoudigd.⁷¹

De voedselonzeekerheid in Afghanistan is dan ook een reeds lang bestaand probleem.

Jarenlang, voor de Taliban de macht overnamen, leefde de Afghaanse regering van internationale hulp en zag zij misbruik ervan door de vingers. De corruptie in Afghanistan was endemisch en de miljarden aan humanitaire hulp droegen er niet toe bij dat het land zelfvoorzienend werd, maar kwamen ten goede aan corrupte rijke Afghanen.⁷²

Na de val van de regering van Ashraf Ghani schakelden veel boeren over op de meer winstgevende papavereteelt, die door de Taliban getolereerd werd⁷³, waardoor de voedselonzeekerheid nog verder toenam. Hoewel de Taliban beloofd hebben om de opiumteelt te beëindigen, is het onduidelijk of dit ook werkelijk zal gebeuren.⁷⁴

Het belangrijkste is dat de machtsovername door de Taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven. De Verenigde Staten hebben de reserves van bijna 10 miljard dollar van de Afghaanse centrale bank bevroren en de Wereldbank en het Internationaal Monetair Fonds hebben hun hulp opgeschort.⁷⁵ De vroegere donorlanden willen geen zakendoen met de Taliban-regering, die door geen enkel land erkend wordt, en de Taliban weigeren concessies te doen, vooral op het gebied van de rechten van de vrouw, die zouden helpen om de situatie te deblokken.⁷⁶

Momenteel is Afghanistan niet in staat om het hoofd te bieden aan de droogte wegens het gebrek aan infrastructuur om het gebrek aan neerslag te compenseren en wegens de rechtstreekse gevolgen van de weigering van de Taliban om hun internationale verplichtingen te aanvaarden, d.w.z. de opschorting van de internationale financiële hulp, de bevroering van de deviezenreserves van het land en het stopzetten van de humanitaire hulp.⁷⁷

Uit de standpunten die de Taliban op vele nationale en internationale conferenties hebben ingenomen, blijkt zelfs dat zij geen plan hebben om de armoede te bestrijden, en dat internationale erkenning het enige is waaraan zij op dit moment denken.⁷⁸

In dit verband persen de Taliban voedsel en geld af van de gemeenschappen en dwingen zij de dorpingen hen te voeden.⁷⁹

Het beleid van de Taliban ontnemt de meeste vrouwen ook hun baan, die vaak de enige bron van inkomsten voor het gezin was.⁸⁰

Vrouwen in sectoren waar ze nog wel kunnen werken (gezondheidszorg, onderwijs), krijgen hun salaris niet uitbetaald vanwege de financiële crisis. Dit is ook te wijten aan het feit dat deze sectoren gefinancierd werden door buitenlandse donoren wier hulp is stopgezet.⁸¹

De Taliban zijn niet in staat om het hoofd te bieden aan de desastreuze economische crisis waarmee het land te kampen heeft:

(...)

Bovendien is de acute hongersnood met 65% gestegen onder het Taliban-bewind:

(...)

De combinatie van deze elementen heeft geleid tot de huidige hongersnood.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, is de huidige humanitaire crisis in Afghanistan duidelijk het directe en indirecte gevolg van vastberaden acties van specifieke actoren."

Voorts meent verzoeker dat de humanitaire crisis in Afghanistan tot een schending van artikel 3 van het EVRM leidt, waarbij refereert aan diverse (Europese) rechtspraak en een parallel trekt tussen de Afghaanse situatie en de situatie in Somalië in 2011.

Verzoeker meent verder dat subsidiaire bescherming kan worden toegepast in situaties van economische crisis of hongersnood en licht dit uitgebreid toe.

Over zijn persoonlijke situatie stelt verzoeker nog het volgende:

"Verzoekende partij haar familie bleef achter in Pakistan.

Zij heeft bijgevolg niemand in Afghanistan waarop zij zou kunnen terugvallen of die haar zou kunnen ondersteunen.

Indien verzoekende partij zou moeten terugkeren naar Afghanistan, zal zij terecht komen in een uiterst precaire situatie van serieuze materiële deprivatie en niet in staat zijn te kunnen voorzien in haar meest fundamentele behoeften."

Daarna citeert verzoeker de motieven van de bestreden beslissing over de veiligheidssituatie in Afghanistan en herhaalt hij dat "UNHCR van mening is dat de situatie in Afghanistan uitermate onvoorspelbaar blijft". Hij stelt ook dat het rapport "Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek" van Nansen van oktober 2021 "eveneens wijst op verschillende objectieve bronnen waaruit blijkt dat de reeds erg zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan enkel maar zal verslechteren onder het Taliban-bewind". Hij betoogt verder dat "er informatie beschikbaar is die aantoont dat er nog steeds sprake is van geweld, weliswaar voornamelijk doelgericht van aard, maar waarbij burgers eveneens het slachtoffer zijn" en verwijst ter staving daarvan naar – en citeert uit – het rapport "Afghan Nationals in Pakistan, Iran, Turkey and Central Asia" van EUAA van 28 september 2022 en het rapport "Afghanistan dispatch: Taliban ignore real problems while invading private homes in arbitrary searches" van Jurist van 13 maart 2022. Hij wijst er ook op dat er tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 door UNAMA en OHCHR 1 153 burgerslachtoffers werden geteld, waaronder 397 doden en dat ook ACLED burgerslachtoffers rapporteerde in februari 2022, ter staving waarvan hij citeert uit het rapport "Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan" van OHCHR van 7 maart 2022, de "Regional Overview: South Asia and Afghanistan 5- 11 February" van ACLED van 17 februari 2022 en de "Regional Overview: South Asia and Afghanistan" van ACLED van 3 februari 2022. Verzoeker wijst er nog op dat UNOCHA stelt dat ondanks het feit dat de gevechten na 15 augustus 2021 over het algemeen ophielden, burgers nog steeds gevaar lopen om gewond te geraken door aanvallen van Daesh en achtergebleven IED's en ontplofbare oorlogsresten en citeert vervolgens uit het rapport "Afghanistan: Humanitarian Response Plan (2022)" van UNOCHA van 11 januari 2022. Bovendien, zo betoogt verzoeker verder, "stelde het hoofd van de U.S. Central Command dat de plaatselijke afdeling van Da'esh in Afghanistan, die in het grootste deel van het land aanwezig is met ongeveer 4.000 strijders, van de lente zal profiteren om de terroristische aanvallen in Afghanistan te hervatten."

Met betrekking tot de terugkeer naar Afghanistan wijst verzoeker opnieuw op de risico's die personen die terugkeren naar Afghanistan na een lang verblijf in Europa lopen, wijst hij erop dat hij nooit in Afghanistan heeft verbleven en er niet over enig familiaal netwerk beschikt en voegt hij toe dat volgens het rapport "Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation »" van OSAR van 26 maart 2021 – waaruit hij tevens citeert – personen die terugkeerden uit Europa als "rijk" beschouwd werden, waardoor zij gemakkelijker het slachtoffer werden van criminaliteit. Verzoeker citeert ook uit de "COI Query Response Afghanistan" van EASO van 2 september 2020 waarin bovendien bijkomende problemen zouden worden gesignaleerd met betrekking tot een terugkeer naar Afghanistan en stelt dat dit risico er alleen maar op vergroot is ten gevolge van de desastreuze socio-economische situatie waarin Afghanistan zich momenteel bevindt en waarbij er een ernstige hongersnood heerst. Hij merkt tevens op: "In ieder geval zullen de Taliban in geval van terugkeer van verzoekende partij onvermijdelijk te weten komen dat deze in het Westen heeft verbleven. Verzoekende partij heeft nooit in Afghanistan verbleven en beschikt niet over een Afghaans paspoort. Indien zij nu dient te reizen naar Afghanistan, zal dit met ofwel een Afghaans paspoort zijn dat afgeleverd werd door de ambassade in Brussel, ofwel met een laissez-passer

(afgeleverd door diezelfde ambassade in Brussel of door de Belgische overheid), hetgeen hoe dan ook haar verblijf in het Westen verraad.

Indien verzoekende partij met het vliegtuig reist, zal haar vliegticket eveneens een indicatie uitmaken van haar verblijf in het Westen. Bij aankomst in de door de Taliban gecontroleerde luchthaven in Kabul, is het eenvoudig voor de de facto-autoriteiten om de herkomst van verzoekende partij te achterhalen. Indien zij over land zou reizen, kunnen de stempels in haar paspoort of laissez-passer eveneens een aantonen dat verzoekende partij in het Westen verbleven heeft en dreigt zij bij de checkpoints onderworpen te worden aan een controle.

Bovendien zal verzoekende partij niet slechts een controle van de Taliban moeten, passeren, doch wel verschillende, zowel op de luchthaven als tijdens de voortgezette reis naar de regio van herkomst. Hierdoor loopt verzoekende partij een bijkomend risico om opgemerkt te worden door de Taliban, te meer in geval van een identiteitscontrole of een eenvoudige ondervraging waardoor men kan ontdekken dat verzoekende partij in het Westen verbleven heeft.”

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing omdat het CGVS zijn relaas onvoldoende geanalyseerd heeft en niet op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de algemene en persoonlijke situatie waarin hij verkeerde in het kader van de voorgelegde documenten en verklaringen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

2.2.2. Op 13 december 2022 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) over waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van april 2022.

Bij deze aanvullende nota voegt verwerende partij de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022.

2.2.3. Ter terechtzitting laat verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad nog een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 9) geworden met volgende bijkomende stukken:

- twee arbeidsovereenkomsten (stuk 1);
- een attest van zijn aanwezigheid op school/leren van Frans (stuk 2).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid

1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) er bestaan ernstige twijfels over de identiteit die verzoeker opgeeft en de daaraan verbonden leeftijd, daar (a) uit leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoeker op datum van 16 februari 2021 ouder is dan 18 jaar, in tegenstelling tot de door hem voor de Belgische asielinstanties opgegeven leeftijd, (b) hij voor diverse asielinstanties verschillende geboortedata heeft aangegeven en ook op zijn PoR-kaart een andere geboortedatum figureert, zodat bovendien ernstig getwijfeld kan worden aan de echtheid van deze PoR-kaart, (c) de vaststelling dat verzoeker aangeeft dat hij zich bewust als volwassene voordeed in Oostenrijk en Griekenland toont aan dat hij bereid is niet de waarheid te spreken in het kader van zijn procedure internationale bescherming;

(ii) daar verzoeker zijn identiteit niet ontegensprekelijk aantoon, kan hij evenmin aantonen dat de overige door hem voorgelegde documenten over hem zouden handelen, in het bijzonder de kopieën van de andere PoR-kaarten;

(iii) verzoeker is er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat hij niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat hij vreest dat de familie van T. B. hem zal vermoorden aangezien: (a) verzoekers verklaringen over zijn omgang met de risico's die verbonden waren aan zijn relatie niet aannemelijk zijn, (b) verzoekers verklaringen over de acties en potentiële acties van T. B.'s familie ten opzichte van hem niet aannemelijk zijn, (c) verzoeker erg weinig kan vertellen over T. B. hoewel hij volgens zijn verklaringen zo verliefd op haar was dat hij enorme risico's nam, (d) verzoeker zijn verklaringen over de *jirga* tussen zijn broers en de familie van T. B. niet aannemelijk weet te maken, te meer daar zijn verklaringen niet overeenstemmen met de inhoud van het document dat hij in dit verband voorlegt, (e) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de datum waarop hij uit Pakistan vertrok, (f) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de reisweg die hij aflegde, (g) het niet aannemelijk is dat verzoeker zijn vertrek op dergelijke korte tijd heeft kunnen organiseren;

(iv) de opmerkingen van verzoekers advocaat over de notities van de persoonlijke onderhouden werden in rekening gebracht;

(v) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel; verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan, evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld;

(vi) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; uit analyse van de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door een opzettelijk handelen of nalaten van actoren; verzoeker toonde evenmin aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien;

(vii) uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven, volstaat om bij een terugkeer het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen; bij de individuele beoordeling van deze vraag moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden; verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging of van ernstige schade; evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze kan van worden uitgegaan dat de taliban hem niet zullen viseren bij terugkeer; verzoeker brengt zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen;

(viii) de overige documenten die verzoeker voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter

verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker voert aan over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, doch in kamp 12 bij Haripur, in de Pakistaanse provincie Khyber Pakhtunkhwa te zijn geboren en daar te hebben verbleven tot aan zijn vertrek uit Pakistan. Bij een terugkeer naar Afghanistan stelt verzoeker de familie van T. B. te vreezen, nadat zij een relatie zouden hebben aangeknoopt die ontdekt zou zijn geweest door T. B.'s vader.

2.3.4.2. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing van oordeel is dat verzoeker zijn identiteit niet op onomstotelijke wijze aantoon, doch dat niet wordt getwijfeld aan zijn verblijf in Pakistan. De commissaris-generaal steunt zich hierbij enerzijds op de vaststelling dat verzoeker voor de diverse asielinstanties in Europa verschillende geboortedata heeft opgegeven, alsook dat de geboortedatum die op de PoR-kaart figureert opnieuw een andere uitmaakt dan deze die verzoeker doorheen zijn procedures heeft gehanteerd. De commissaris-generaal meent derhalve dat ernstig getwijfeld kan worden aan de echtheid van deze PoR-kaart en besluit dat verzoeker zijn identiteit niet ontegensprekelijk kan aantonen. Hoewel het CGVS van oordeel is dat de PoR-kaart van verzoeker, de kopieën van de eerste bladzijden van PoR-kaarten van zijn familieleden, zijn schooldocumenten en de elektriciteitsafrekening niet onweerlegbaar aan verzoekers persoon kunnen worden gelinkt, merkt de commissaris-generaal op dat zij enkel aantonen dat verzoeker in Pakistan heeft geleefd.

2.3.4.3. De Raad benadrukt dat een verzoeker om internationale bescherming de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. *In casu* dient evenwel te worden vastgesteld dat uit het geheel van verzoekers verklaringen en de stukken die hij voorlegt *prima facie* negatieve indicaties blijken met betrekking tot zijn medewerkingsplicht.

Zo wordt in de bestreden beslissing op goede gronden vastgesteld als volgt:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS stelt immers vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. Zo verklaarde u op het moment van uw verzoek om internationale bescherming op 14 oktober 2020 17 jaar oud te zijn (geboren op 31 mei 2003). Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de daarvoor voorziene artikelen, die aantoon dat u ouder bent dan 18 jaar — waarbij u op 16 februari 2021 een leeftijd werd toegekend van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar — kan u echter niet worden beschouwd als minderjarige. Bovendien blijkt uit de documenten die werden toegevoegd aan uw administratief dossier dat u in Griekenland aangaf dat u in 1999 geboren werd. In Oostenrijk verklaarde u dan weer dat uw geboortjaar 1998 is. De PoRkaart die u voorlegt geeft dan weer aan dat u geboren werd in 2001, wat overeenkomt met geen enkele van uw voornoemde beweringen. Er kan daarom ernstig getwijfeld worden aan de echtheid van deze PoR-kaart. Tijdens uw persoonlijk onderhoud haalt u aan dat uw ouders u vertelden hoe oud u was (CGVS 1 p. 6), maar het valt te betwijfelen dat ouders zich op dergelijk flagrante wijze zouden vergissen over de leeftijd van hun kind. U geeft bovendien aan dat u zich bewust als volwassene voordeed in Oostenrijk en Griekenland (CGVS 1 p. 6), maar dit neemt niet weg dat u daarmee aantoon dat u bereid bent niet de waarheid te spreken in het kader van deze procedures. Het heeft er bijgevolg alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, en dat u hiervoor ook een PoR-kaart voorlegde die niet correct uw leeftijd vermeldt, in weerwil van de medewerkingsplicht. Uw bereidwilligheid om een mogelijk vals document voor te leggen en om een dergelijke onwaarheid vol te houden in weerwil van medisch bewijs ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig.”

Dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegde over zijn leeftijd en ten onrechte voorhield en ook nog in zijn verzoekschrift volhoudt minderjarig te zijn geweest bij zijn aankomst in België, doet afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verder kan worden vastgesteld dat verzoeker vage, ontwijkende en niet-doorleefde verklaringen aflegt over zijn familieleden. In het kader van zijn fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling (hierna: fiche NBMV) geeft verzoeker, naast zijn ouders, als familieleden één zus en zes broers op (administratief dossier, stuk 7, deel DVZ), daar waar hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS uiteindelijk nochtans aangeeft in totaal met negen broers te zijn en vier zussen (administratief dossier, CGVS d.d. 16 november 2021 (hierna: CGVS I), p. 9). Opvallend daarbij is dat verzoeker, gepeild naar welke gezinsleden samen met hem in het huis in Pakistan woonden, eerst de vraag ontwijkt door te verwijzen naar alle personen van wie hij vluchtelingenkaarten heeft neergelegd. Vervolgens gevraagd met hoeveel zij in hetzelfde huis woonden, antwoordt hij wederom naast de kwestie dat zij in een zeer groot huis woonden waarbij iedereen een eigen ruimte of kamer had. Opnieuw gepeild naar met hoeveel ze dan precies in het huis woonden, geeft verzoeker aan in totaal met negen broers te zijn. Pas wanneer expliciet wordt gevraagd of hij zussen heeft, antwoordt verzoeker bevestigend en geeft hij aan drie zussen te hebben om dit vervolgens te corrigeren naar vier zussen, waarvan drie oudere zus en één jongere zus (administratief dossier, CGVS I, p. 9). Nochtans gaf verzoeker in het kader van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken aan acht broers en vijf zussen te hebben, waarbij vier ouder dan hem en een jongere zus die is overleden toen ze 15 jaar was (administratief dossier, 'vragenlijst DVZ', vraag 17). Verzoeker spreekt zichzelf bovendien tegen over de familieleden met wie hij zou hebben samengewoond in Pakistan. Zo verklaart hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS immers dat hij de PoR-kaarten voorlegde van alle mensen met wie hij samenwoonde (administratief dossier, CGVS I, p. 9), hetgeen neerkomt op 8 broers, 1 zus en zijn beide ouders (administratief dossier, map 'Documenten'), terwijl hij later nochtans suggereert dat zijn broer allen apart woonden (administratief dossier, CGVS I, p. 11). In dit verband is het tevens opvallend dat verzoeker geen zicht kan bieden op de herkomst van zijn ouders, behoudens het feit dat zij in Afghanistan zouden zijn geboren (administratief dossier, 'vragenlijst DVZ', vraag 13A). Er kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker, die beweert zijn hele leven in een Afghaanse vluchtelingenkamp in Pakistan te hebben geleefd met familie en stamgenoten (administratief dossier, CGVS I, p. 8-9), toch enige notie heeft van de herkomst van zijn ouders en zo dus ook zijn eigen herkomst. Te meer daar – daargelaten bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend aan deze (kopieën van) PoR-kaarten (*infra*) – verzoeker (kopieën van) PoR-kaarten voorlegt van onder meer zijn ouders en hemzelf waarbij wordt vermeld dat zij afkomstig zijn uit het district Bagrami van de Afghaanse provincie Kabul.

Het vermoeden dat verzoeker geen zicht wil bieden op zijn werkelijke (familiale) achtergrond, identiteit en nationaliteit wordt verder versterkt door de vaststelling dat hij zijn kennis van de Afghaanse kalender lijkt te minimaliseren. Immers, gevraagd of hij de Afghaanse jaartelling kent en/of zijn geboortedatum ontkent hij dit (administratief dossier, CGVS I, p. 5). Vervolgens gepeild naar zijn kennis van de Afghaanse maanden, somt hij drie maanden op om dan te stellen dat hij de rest niet kent (administratief dossier, CGVS I, p. 5). Gevraagd hoe het komt dat hij de rest van de Afghaanse maanden niet kent, somt hij plots wél spontaan alle Afghaanse maanden op (*ibid.*, p. 5-6).

Met betrekking tot de PoR-kaart die verzoeker voorlegt als zou deze aan hem toebehoren, de kopieën van de voorzijde van de PoR-kaarten waarvan verzoeker aangeeft dat zij aan zijn familieleden toebehoren, de kopieën van schooldocumenten en de kopie van een elektriciteitsrekening, kan vooreerst worden vastgesteld dat verzoeker zijn identiteit en zijn familiale samenstelling niet op onomstotelijke wijze aantoot en verzoeker voormelde documenten aldus niet op onomstotelijke wijze weet te linken aan zijn persoon. Bovendien blijkt uit de beschikbare landeninformatie (administratief dossier, map 'Landeninformatie') dat corruptie en documentenfraude een wijd verspreid gegeven zijn bij het verkrijgen van Pakistaanse documenten waardoor zij in de praktijk eenvoudig worden vervalst en tegen betaling kunnen worden verkregen. Bijgevolg kan aan Pakistaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde worden toegekend. Dit klemt des te meer daar verzoeker slechts kopieën van de voorzijde van de PoR-kaarten van (sommige van) zijn familieleden voorlegt, die eenvoudig door het nodige knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd. Voorts is het frappant dat de PoR-kaart van verzoekers vermeende zus dezelfde geboortedatum vermeldt als deze van verzoeker, terwijl verzoeker nochtans zelf verklaart tijdens zijn persoonlijke onderhoud dat zijn zussen ouder, dan wel jonger waren dan hij.

Voorts dient vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn eigenlijke vertrekdatum en reisweg. Te dezen staat in de bestreden beslissing op goede gronden te lezen als volgt:

“Ten vijfde legt u tegenstrijdige verklaringen af over de datum waarop u uit Pakistan vertrok. Bij het invullen van uw Fiche NBMV op 14 oktober 2020 gaf u aan in augustus 2018 vertrokken te zijn. Tijdens het invullen van uw Vragenlijst CGVS op 9 april 2021 gaf u daarentegen aan dat u drie jaar en drie maanden voor die datum vertrok, wat overeenkomt met januari 2018. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 16 november 2021 geeft u dan weer aan in de achtste maand van 2017 te zijn vertrokken (CGVS 1 p. 6). Op navraag geeft u aan dat dat drie jaar en acht maanden voor uw persoonlijk onderhoud zou zijn (CGVS 1 p. 6-7), wat dan weer overeenkomt met maart 2018. Na confrontatie daarmee geeft u aan dat u enkel zeker bent dat u in 2017 vertrok (CGVS 1 p. 7). Na verdere confrontatie met uw tegenstrijdige verklaringen geeft u aan dat u in 2018 reeds in Griekenland was. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

Ten zesde legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over uw reisweg. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat u zeven maanden in Turkije doorbracht (CGVS 1 p. 14). Bij het invullen van uw Fiche NBMV gaf u daarentegen aan dat u daar maar één maand verbleef.”

Verzoeker voert geen enkel concreet verweer tegen voormelde vaststellingen, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Tevens is het opvallend dat verzoeker, gevraagd om het karakter van T. B. te omschrijven, opmerkt dat zij *“Zoals elk ander Pakistaans meisje”* was, om zich vervolgens te corrigeren dat zij de Afghaanse nationaliteit had, maar leefde zoals de andere meisjes in Pakistan (administratief dossier, CGVS I, p. 16).

Voormelde vaststellingen vormen negatieve indicaties met betrekking tot verzoekers voorgehouden identiteit, nationaliteit, herkomst, familiaal netwerk en afgelegde reisweg.

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijke onderhouds slechts beperkt ondervraagd is geweest omtrent zijn herkomst en zijn leefomgeving en dagdagelijks leven in Pakistan als Afghaans vluchteling. Bovendien is er in het rechtsplegingsdossier geen landeninformatie voorhanden om de beperkte verklaringen van verzoeker in dit verband aan af te toetsen.

De Raad acht nader onderzoek van verzoekers beweerde verblijf in een vluchtelingenkamp in Pakistan en van zijn vroegere en/of actuele (familiale) banden met Afghanistan noodzakelijk om een correcte en gedegen beoordeling te kunnen maken van zijn eventuele nood aan internationale bescherming.

2.3.4.4. Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep

Het ontbreekt de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen, zodat de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet dient te worden vernietigd.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 september 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET